

Robert Vannoy, Podstawy proroctw biblijnych: Wykład 13b

Hermeneutyczne zasady interpretacji pism proroczych

5. e. Izajasza 11:10-12 Podejście Oswalta

Spójrzmy na komentarz Johna Oswalta NICOT do Izajasza, strona 286 i następne. O tej obszerniejszej części mówi: „Podczas gdy ogólny sens tych wersetów jest jasny, szczegóły nie są tak jasne. Czy prorok mówi o powrocie z Babilonu w 539 pne?” Widzicie, zaczyna się to tak: „Pan wyciągnie swoją rękę po raz drugi, aby odzyskać resztę, która pozostała z Jego ludu”. Następnie w wersecie 12 mówi o zgromadzeniu wygnańców Izraela i sprowadzeniu ich z powrotem do ich ziemi. Oswalt mówi: „Czy to mówi o powrocie z Babilonu w 539? Jeśli tak, to Mesjasz jeszcze się nie objawił i raczej nie mógł być sztandarem, wokół którego gromadzili się ludzie”. Widzimy w wersecie 10: „W owym dniu korzeń Jessego stanie jako sztandar dla ludów. Zjednoczą się do niego narody”. Wydaje się, że nie stało się to w czasie powrotu z wygnania. Czy Izajasz rzeczywiście mówi o nowym Izraelu, Kościele, jak utrzymują reformatorzy? Na przykład Kalwin mówi: „Oczywiście, wierzący byli zgromadzeni do Mesjasza z każdej części świata [to również stanowisko EJ Younga]”. A werset 10, w sposób przypominający Izajasza 2:2-4, odnosi się do narodów osobno. Niemniej jednak pojawia się tu komentarz Oswalta: „Głównym punktem tego fragmentu wydaje się być historyczny naród Izraela, tak że można by sądzić, że wskazuje on na jakieś wielkie ostateczne zgromadzenie narodu żydowskiego, takie jak to, o którym wspomina Paweł w List do Rzymian 11. Jeśli ruch ten rozpoczął się w ruchu syjonistycznym, jak wielu uważa, możemy oczekiwać jego ostatecznego zakończenia w zwróceniu się narodu żydowskiego do Boga w Chrystusie”. Wygląda na to, że Oswalt, omawiając to dalej, naprawdę pasowałby do tej trzeciej kategorii, którą tu masz; jakaś forma opisu powrotu wygnanego Izraela do ich ziemi w związku z tym ich przyjściem do Chrystusa. Tam ta linia może być rozmyta, co zostało przywołane minutę temu.

F. Podejście JA Alexandra

W komentarzu JA Alexander do Izajasza, strona 257, mówi: „Proroctwo nie wypełniło się w powrocie uchodźców po klęsce Sennacheryba, ani w powrocie z Babilonu, ale częściowo w głoszeniu Ewangelii Żydom. Całkowitego wypełnienia się należy oczekiwać, gdy cały Izrael zostanie zbawiony. Przepowiednię należy rozumieć symbolicznie, ponieważ narody wymienione w tym wersecie już dawno przestały istnieć”. Widzisz, masz tę kulturowo najechaną terminologię. Według Keila zapowiedzianym wydarzeniem jest powrót Żydów do Palestyny; ale według Kalwina ich przyjęcie do królestwa Chrystusa po pokucie i przyjęciu wiary chrześcijańskiej”.

Więc masz tę rozbieżność punktu widzenia. W wersecie 14, gdzie mowa jest o Palestynie, Edomie, Moabie i Moabitach, Aleksander mówi: „Wszystkie nazwy pochodzą od sąsiednich narodów, z którymi Hebrajczycy toczyli wojny . Edom, Moab i Ammon mogą być specjalnie nazwane z dodatkowego powodu, a mianowicie. że byli prawie spokrewnieni z Izraelem, a mimo to byli jednymi z jego najbardziej zaciekłych wrogów. Żydzi wyjaśniają to jako dosłowną przepowiednię odnoszącą się do krajów poprzednio posiadanych przez wymienione tutaj rasy. Większość pisarzy chrześcijańskich rozumie duchowo podboje, których dokona prawdziwa religia, i przypuszcza, że wymienione tutaj narody są po prostu uważane za wrogów w ogóle lub za pogański świat”. Zauważ, że jest to również pogląd Younga. „Ta metoda opisu jest bardziej dobitna dzięki historycznym skojarzeniom, które budzą nazwy”. Później mówi: „Wypełnienia szukali różni interpretatorzy w powrocie z Babilonu, w ogólnym postępie ewangelii i w przyszłym przywróceniu Żydów”.

G. Podejście Vannoya Nie rozumiem, jak można dyskutować ze szczegółami powrotu z Babilonu, ale co z tym zrobić? Czy jest to ogólny postęp ewangelii? Czy uduchowiasz to? A może mówisz, że ma to coś wspólnego z przyszłym przywróceniem narodu żydowskiego do ich ojczyzny?

Jestem bardziej pre-millennialsem w mojej eschatologii. Bardziej skłaniam się ku temu drugiemu punktowi widzenia i szukaniu przy tych nazwach jakichś ekwiwalentów dla miejsc. Jeśli zamierzają wrócić z Asyrii — z Mezopotamii w okolicy, poszukaj odpowiednich odpowiedników. Nie sądzę, żeby było wielu, ale są tacy, którzy argumentują, że w czasie końca nastąpi odbudowa wszystkich tych narodów, że w czasie końca będzie Asyria. Myślę, że to popycha, widzicie, to byłaby ta pierwsza kategoria, ci, którzy nalegają na dosłowne spełnienie. Myślę, że należysz do drugiej lub trzeciej kategorii. Pytanie brzmi, czy czujesz się komfortowo z hermeneutyką spirytualizacji? Czy tak to miało być rozumiane?

Jest dobry komentarz do Izajasza autorstwa JA Motyer. Niektórzy z was mogą to znać. Jego krótki komentarz do tego fragmentu brzmi: „to metafora: siłą, której ulegają narody, jest ewangelia”. Więc zgodziłby się z Youngiem. Po prostu próbuję to wykorzystać, aby zilustrować rodzaje pytań interpretacyjnych, które pojawiają się, gdy zaczynasz przyglądać się bliżej i dostrzegać to proroctwo prognostyczne.

6. Przepowiadanie proroctw może być warunkowe Jer. 18:5-10

Przejdźmy do 6., „Proroctwa prorocze mogą być warunkowe”. Powiedzenie tego oznacza, że niektóre proroctwa mogą zależeć od warunków. Warunek można wyrazić i wtedy nie jest to problematyczne. Ale myślę, że są przykłady, gdzie to nie jest wyrażone, ale wciąż może być istotną częścią proroctwa. Tekst, który moim zdaniem jest niezwykle ważny dla zrozumienia tego, to Księga Jeremiasza 18:5-10. W Jeremiasza 18, Jeremiasz schodzi do domu garncarza, patrzy, jak rzuca garnkami, a w wersecie piątym: „Słowo Pańskie doszło do Jeremiasza i rzekło: O, domu Izraela, czy nie mogę zrobić z wami jak garncarz? Jak glina w rękach garncarza, tak jesteście w moim ręku, Domu Izraela. Jeśli...”, a oto ważne stwierdzenia: „Jeśli kiedykolwiek ogłoszę, że naród lub królestwo ma zostać wykorzenione, zburzone, zniszczone, i jeśli ten naród, którego ostrzegałem,

odpokutuje za swoje zło, wtedy ulituję się i nie zadam na nim katastrofę, którą zaplanowałem. Jeśli w innym czasie ogłoszę, że naród lub królestwo ma zostać odbudowane i zasadzone, a jeśli czyni zło w moich oczach i nie jest mi posłuszne, to ponownie rozważę dobro, które zamierzałem dla niego uczynić”. A zatem Bóg może wydać oświadczenie, ale jeśli postępowanie osoby lub grupy, do której to oświadczenie jest skierowane, ulegnie zmianie, może to wpłynąć na wykonanie tego, co Bóg pierwotnie zapowiedział.

B. 1 Królewska 11 — Jeroboam

Kiedy dojdiesz do proroczych stwierdzeń, czasami znajdziesz dołączone warunki. Spójrz na 1 Król. 11 z Jeroboamem I. Spójrz na werset 38. Prorok Achiasz, mówiąc w imieniu Pana, mówi do niego w wersecie 38: „Jeżeli będziecie czynić wszystko, co wam przykazuję, chodzić moimi drogami i czynić to, co jest prawe w moje oczy, strzegąc moich ustaw i przykazań, jak Dawid, mój sługa, będę z tobą. Zbuduję ci dynastię tak trwałą, jak ta, którą zbudowałem dla Dawida, i dam ci Izraela. Z tego powodu upokorzę potomków Dawida, ale nie na zawsze”.

Ale jest warunek: jeśli zrobisz wszystko, co ci każe, zbuduję Jeroboamowi trwały dom, tak jak to uczyniłem dla Dawida. Jest z tym warunek, a skoro Jeroboam nie spełnił warunków, to przepowiednia również się nie spełniła. Zamiast otrzymać pewny dom, jego dom został zniszczony.

Idź do 1 Król. 15:29 i przeczytaj tam: „Gdy tylko zaczął panować [czyli Baasza], zabił całą rodzinę Jeroboama. Nie pozostawił Jeroboama nikogo, kto oddychał, ale zniszczył ich wszystkich zgodnie ze Słowem Pana danym jego słudze Achiaszowi Szilończykowi z powodu grzechów, które popełnił Jeroboam i do których doprowadził Izrael, ponieważ sprowokował Pana, Boga Izraela.” Tak więc Jeroboam nie spełnił warunku i raczej doświadczył sądu niż ustanowienia pewnej dynastii. Ale to jest całkiem proste, to jest określony warunek.

C. 1 Królewska 21:19-27 Achab Przyjrzyjmy się niewypowiedzianemu

warunkowi, który jednak wydaje się być związany z przepowiednią. Spójrz na 1 Królów 21:19. Dzieje się tak w kontekście przejęcia przez Achaba winnicy Nabota. Pan mówi Eliaszkowi, aby powiedział Achabowi: „Tak mówi Pan: Czy nie zabiłeś człowieka i nie przejąłeś jego własności? Potem powiedz mu, co mówi Pan: W miejscu, gdzie psy lizały krew Nabota, psy będą lizać twoją krew. Tak, twoje”. Jest więc przepowiednia, ale Achab pokutował, przynajmniej do pewnego stopnia.

Spójrz na werset 27: „Gdy Achab usłyszał te słowa, rozdarł swoje szaty, włożył wór pokutny i pościł. Leżał w worze, chodził potulnie. Wtedy Pan skierował słowo do Eliasza Tiszbity: Czy zauważyłeś, jak Achab upokorzył się przede mną? Ponieważ się upokorzył, nie sprowadzę tego nieszczęścia za jego dni. Ale wprowadzę go do jego domu za dni jego syna”. Tak więc wyrok zostaje zmieniony. Nie jest całkowicie usunięty, ale element czasowy jego uchwalenia jest zmieniony na czas jego syna.

Czytacie o tym w 2 Król. 9:25 i 26, w czasach Jorama, syna Achaba. Został zabity przez Jehu. 2Krl 9:25, „Jehu rzekł do Bidkara, swego dowódcy rydwanu: „Podnieś [Jorama] i rzuć go na pole należące do Nabota Jezreelity. Pamiętaj, jak ty i ja jechaliśmy razem w rydwanach za Achabem, jego ojcem, kiedy Pan wypowiedział o nim to proroctwo. „Wczoraj widziałem krew Nabota i krew jego synów, wyrocznia Pana, i na pewno sprawię, że zapłacicie za to na tej działce, wyrocznia Pana”. Teraz więc podnieś go i rzuć na tę działkę, zgodnie ze słowem Pana”. Oto przepowiednia o sędzie, który ma przyjść na Achaba, która została zmieniona z powodu skruchy Achaba, ale została wykonana w czasie jego syna Jorama dokładnie tak, jak zostało to przepowiedziane. Był nieokreślony warunek.

D. Jonasz Prawdopodobnie masz podobną sytuację w Jonaszu. Jonasz przybywa do Niniwy iw rozdziale 3 wersecie 4 stwierdza: „Za 40 dni Niniwa zostanie zburzona”. Niniwa pokutowała i odpowiedziała na jego przesłanie. Niniwa nie została obalona w ciągu 40 dni. Ostatecznie Niniwa została zniszczona , ale było to długo po czasach Jonasza.

mi. Izajasz 38 – Ezechiasz

Spójrz na Izajasza 38:1-5. Czytasz tam: „W tych dniach Ezechiasz zachorował i był bliski śmierci. Prorok Izajasz, syn Amosa, udał się do niego i rzekł: Tak mówi Pan: Uporządkuj swój dom, bo umrzesz; nie wyzdrowiejesz. Ezechiasz odwrócił się twarzą do ściany i modlił się do Pana: „Pamiętaj, Panie, jak szedłem przed Tobą wiernie, z całego serca i czyniłem to, co dobre w Twoich oczach”. Ezechiasz gorzko zapłakał. Wtedy Pan skierował do Izajasza następujące słowo: „Idź i powiedz Ezechiaszowi: Tak mówi Pan, Bóg twego ojca Dawida: Słyszałem twoje modlitwy i widziałem twoje łzy; Dodam piętnaście lat do twojego życia. I wyrwę ciebie i to miasto z ręki króla asyryjskiego. Będę bronił tego miasta”.” Tak więc na ogłoszenie skierowane do Ezechiasza: „Umrzesz, nie wyzdrowiejesz”, Ezechiasz modlił się do Pana, a Pan odpowiada i daje mu dodatkowe 15 lat. Wydaje się więc, że w wielu przypadkach może istnieć warunkowy charakter prorocत्व proroczych.

Myślę, że to są dwie rzeczy, które się wyróżniają. Nie mogę myśleć o innych poza pokutą i modlitwą, co ponownie wzmacnia część pokuty. Księga Jeremiasza 18:5-10 wyraźnie mówi o modlitwie, masz też inne przykłady wstawiennictwa Mojżesza za Izraelem. Kiedy Pan mówi, że zamierza zrobić jedną rzecz, Mojżesz modli się, a Pan lituje się.

F. J. Barton Payne o warunkowości JB Payne w swojej *Encyklopedii prorocत्व biblijnych*, w obszernym wstępie, omawia wiele kwestii interpretacji materiału prorocznego. Omawia kwestię warunkowości prorocтва biblijnego. W tej dyskusji sugeruje, że należy nałożyć pewne ograniczenia na uwarunkowania, aby żadne prorocत्व nie stało się niepewne co do spełnienia. Widzimy, że kryje się za tym hermeneutyczne niebezpieczeństwo. Jeśli wszystko jest warunkowe, nie możesz być pewien, że cokolwiek się wydarzy, szczególnie te rzeczy, które leżą u podstaw Bożego programu odkupienia. Myślę, że z pewnością istnieje pewien sens,

w którym – i to jest mój dodatek do tego, co sugeruje Payne – Boża obietnica dana Abrahamowi w Księdze Rodzaju 12:3: „W potomstwie twoim będą błogosławione wszystkie narody”, nie jest wyraźnie uzależniona od tego, co jakkolwiek człowiek istota zrobiłaby, aby zapewnić jej spełnienie. To się stanie z całą pewnością. Wszystkie narody ziemi będą błogosławione przez nasienie Abrahama, ponieważ jest to sednem Bożego planu odkupienia. Myślę, że żadna ludzka istota nie może nic zrobić, aby to zmienić.

Payne sugeruje, i jest to jego własne sformułowanie, że aby proroctwo pozostało warunkowe, musi spełniać dwa warunki. Po pierwsze, musi mieć bliskie zastosowanie. Jeśli spojrzysz na przykłady, to pasuje. Jonasz głosi w Niniwie, Izajasz mówi Ezechiaszowi, kiedy umrze, Eliasz mówi Achabowi, jak umrze. To musi być blisko aplikacja. Po drugie, musi posiadać elementy zdolne do zaspokojenia przez współczesnych proroków. Innymi słowy, warunki warunkowe nie są dalekosiężnymi proroctwami, które są częścią postępu Bożego programu odkupienia zgodnie z wypełnieniem Jego planu i celu.

Więc myślę, że to prawdopodobnie pomocne. Myślę, że powinniśmy uznać, że każde proroctwo ma potencjalnie warunkowy aspekt, ale jak sugerowano, tymi warunkami są modlitwa i pokuta. Istnieje współczesność proroctwa, które mogą wypełnić współcześni prorokowie. Jest to bliskie zastosowanie, a nie długoterminowe proroctwo.

7. Rodzaje proroctw proroczych Bezpośrednia prognoza

Przejdźmy do punktu 7., „Rodzaje proroctw proroczych”. Pod tym nagłówkiem mam na myśli rozróżnienie między tym, co można nazwać przewidywaniem bezpośrednim a przewidywaniem typologicznym. Prognoza bezpośrednia polega na proroczym stwierdzeniu, które ma swoje spełnienie wyłącznie w przyszłości. Innymi słowy, jest to ustne stwierdzenie czegoś, co wydarzy się w przyszłości. Możesz spojrzeć na Micheasza 5:2, który mówi: „Ale ty, Betlejem Efrata, chociaż byłeś mały wśród klanów Judy, z ciebie wyjdzie dla mnie

ten, który będzie władcą nad Izraelem, którego początki sięgają starożytności, od czasów starożytnych”. Następnie jest to zacytowane w Ewangelii Mateusza 2:5-6, jako wypełnienie się z Chrystusem, który wychodzi z Betlejem i zostaje władcą Izraela. To jest stwierdzenie, ustne stwierdzenie.

B. Przewidywanie typologiczne

Przewidywanie typologiczne różni się od przewidywania bezpośredniego. Przepowiednia typologiczna to instytucja, osoba lub wydarzenie, które znajduje swoje największe zastosowanie w instytucji, osobie lub wydarzeniu z późniejszego okresu historii odkupienia. powtórzę to. Przepowiednia typologiczna to instytucja, osoba lub wydarzenie, które znajduje swoje największe zastosowanie w instytucji, osobie lub wydarzeniu z późniejszego okresu historii odkupienia. Na przykład baranek paschalny znajduje swoje najwyższe zastosowanie w samym Chrystusie. Albo wąż na palu na pustyni. Innymi słowy, przewidywanie typologiczne jest realizowane przez wstępne figurowanie lub obrazowanie.

1. John Stek o typologii

Spójrz na swoje cytaty strona 24 pod John Ste k. W tym pierwszym akapicie pod „Typologią biblijną wczoraj i dziś” Johna Steka, mówi: „Innymi słowy, typ jest rzeczywistością historyczną, która służyła znaczącemu celowi historycznemu w swoim własnym horyzoncie historycznym (nie tylko symbolicznym), ale został również ukształtowany przez Opatrzność w taki sposób, aby przyczyniał się do realizacji większego celu Bożego, a mianowicie do objawiania w kolejnych etapach i działaniach tych właśnie prawd i zasad, które miały znaleźć w rzeczywistościach ewangelii swój ruch do pełnego objawienia”. W tym sensie typ przyjmuje funkcję prorocstwa. Różni się od bezpośredniego prorocstwa, to znaczy werbalnego stwierdzenia, tym, że obrazuje lub zapowiada, podczas gdy bezpośrednie prorocstwo stwierdza . To jest werbalne.

Ale myślę, że kiedy zastanowisz się nad treścią Starego Testamentu,

odkryjesz, że Stary Testament ma sporo typologicznego znaczenia. W Starym Testamencie są rzeczy, które oczekują pełniejszej realizacji prawdy zawartej w tej starotestamentowej instytucji lub wydarzeniu. Historia interpretacji mówi nam, że trudno jest zachować właściwą perspektywę w stosowaniu interpretacji typologicznej, ponieważ było wiele jej ekscesów i nadużyć. Jak daleko się z tym posuniemy? Niektóre rzeczywistości Starego Testamentu są wyraźnie identyfikowane jako typologiczne w stwierdzeniach Nowego Testamentu i tam masz bardzo mocną podstawę. Ale kiedy zaczniesz wychodzić poza to, jak daleko możesz się posunąć?

B. Mickelsen o typologii Jeśli spojrzysz na stronę 24 pod Mickelsen's *Interpreting the Bible* akapit A, jest napisane: „Często typologia staje się wymówką dla sensacji w interpretacji. Każdy uczciwy tłumacz musi stanowczo odrzucić taką sensację. Jeśli jednak interpretator, w pełni świadomy jedności ludu Bożego, potrafi wykazać historyczne korelacje, będąc jednocześnie świadomym różnic między typem a antytypem, z pewnością może dostrzec takie historyczne paralele. W takiej działalności tłumacz musi się surowo zdyscyplinować”. Innymi słowy, Mickelsen i inni, jak sądzę, słusznie twierdzą, że nie należy ograniczać się tylko do tych przykładów, które zostały wyraźnie zidentyfikowane jako typologiczne w późniejszych stwierdzeniach biblijnych. Można pójść dalej, ale trzeba uważać, aby nie nadużyć tej hermeneutycznej procedury.

Niebezpieczeństwo tkwi w tendencji do alegorii i myślę, że sposobem na uniknięcie interpretacji alegorycznej, w której można wziąć niemal wszystko i nadać temu duchowe znaczenie, jest pewność, że zgodność między typem a antytypem zachowuje jedność znaczeniową. Innymi słowy, jest to ta sama prawda, która pojawia się ponownie na późniejszym etapie historii odkupienia, ale na wyższym poziomie. Pełniejsze objawienie postępuje tam, gdzie masz prawdę ucieleśnioną w jakiejś symbolicznej formie na wcześniejszym etapie odkupienia i pojawia się ona ponownie w późniejszej historii. Kto może zgodnie z prawem

narysować tę linię?

C. Vos o typologii W związku z tym pozwól, że skieruję cię na stronę 25, ponieważ to, co właśnie powiedziałem, jest naprawdę koncepcją interpretacji typologicznej Vosa, w której ustanawia związek między symbolem a typem i mówi, że to, co jest symbolizowane, ta prawda jest tą samą prawdą, która jest typologiczna. Ale zauważ, że mówi: „Określając funkcję prawa ceremonialnego, musimy wziąć pod uwagę jego dwa duże aspekty, symboliczny i figuralny, oraz związek między nimi. Te same rzeczy były, patrząc z punktu widzenia, symbolami, a z innego punktu widzenia typami. Symbol jest ważny w swoim znaczeniu religijnym, coś, co dogłębnie przedstawia pewien fakt, zasadę lub związek o charakterze duchowym w widzialnej formie. Rzeczy, które przedstawia, istnieją obecnie i mają obecne zastosowanie”. W następnym akapicie „Typowa rzecz jest prospektywna”. A potem następujący akapit: „Rzeczy symbolizowane i rzeczy przedstawiane nie są różnymi zestawami rzeczy. W rzeczywistości są to te same rzeczy, różniące się tylko tym, że najpierw pojawiają się na niższym etapie rozwoju odkupienia, a następnie, w późniejszym okresie, są na wyższym etapie”. Środek następnego akapitu: „Dopiero po odkryciu, co dana rzecz symbolizuje, możemy zasadnie przystąpić do postawienia pytania, co to jest symbolem, ponieważ to drugie nigdy nie może być niczym innym niż pierwszym wzniesionym na wyższy poziom. Więź, która łączy typ i antytyp, musi być więzią żywotnej ciągłości w postępie odkupienia”. Myślę więc, że o to chodzi – zgodność między typem a antytypem. Możesz mieć tę samą prawdę w symbolu, który pojawia się ponownie w typie późniejszego typu.

Wróć do strony 23. Zwróć uwagę, co mówi Stek w tym drugim akapicie. Wskazuje, że Bóg tak suwerennie zarządził historią, że ta zgodność między typem a antytypem jest czymś zamierzonym. Mówi: „Tak jak modele i szkice architekta są kontrolowane przez jego jasną wizję budynku, który pewnego dnia będzie służył celom jego klienta, tak Pan historii odkupienia zarządza pewne sprawy we wcześniejszej dyspensacji, które miały swoje archetypy w późniejszej”. Myślę, że

metafora architekta jest dobrą metaforą. Można powiedzieć, że Bóg jest architektem historii. Widzi cały budynek, więc może wpleść w historię te rzeczywistości, które przewidują ponowne pojawienie się tej samej prawdy w innych rzeczywistościach na późniejszym etapie historii odkupienia. Ale widzicie, typ staje się wtedy ważną częścią proroctwa. Należy to postrzegać jako funkcję proroczą w takim samym stopniu, jak bezpośrednie przewidywanie lub bezpośrednie werbalne twierdzenie.

D. Niebezpieczeństwo popadnięcia w alegorię

Powiedziałem, że niebezpieczeństwem jest popadanie w alegorię, która traci zgodność między typem a antytypem, będąc tą samą prawdą. Dam ci ilustrację. Niektórzy ze starych ojców kościoła przywiązywali dużą wagę do alegorii. Chryzostom powiedział o dokonanej przez Heroda rzezi niemowląt w Betlejem w czasie narodzin Chrystusa: „Fakt, że zamordowano tylko dzieci w wieku dwóch lat i młodsze, podczas gdy trójka prawdopodobnie uciekła, ma nas nauczyć, że ci, którzy trzymają Wiara trynitarna zostanie ocalona, podczas gdy binitarianie i unitarianie bez wątpienia zginą”. Teraz widzisz, moim zdaniem, nadużycie - popadasz w alegorię. Nadajesz znaczenie tekstowi, który nie ma absolutnie nic wspólnego z samym tekstem. I to jest ta granica, której nie chcesz przekroczyć, ale to jest ta granica, przed którą Vos chroni systemem, który proponuje do nadużyć za pomocą interpretacji typologicznych.

Pytanie ucznia:

Pytanie: Więc z typem mówimy o sytuacjach, na przykład, kiedy krew zabitego baranka w Starym Testamencie jest typem wskazującym na Chrystusa, kiedy jego krew została zabita?

Odpowiedź: Tak, myślę, że jest to tutaj całkowicie poprawne – to ta sama prawda we krwi ofiary, co jest dokładnie tym, czego dokonała krew Chrystusa. A jak wskazuje List do Hebrajczyków, krew byków i kozłów nie mogła ostatecznie dokonać przebłagania. Wskazywał na krew Chrystusa, co czyniło ją skuteczną.

Transkrypcja: Jason Noto-Moniz (red.), Katie Tomlinson, Cristin Gordon, Amnoni Myers,
Melissa Stevens, Eric Hilker
Szorstka edycja autorstwa Teda Hildebrandta
Edycja ostateczna: Katie Ells.
Ponownie narracja: Ted Hildebrandt